

[Vestergaard Poulsen.]

ceres noget ved, at efteruddannelsen ikke alene efter lovforslaget kan gives på Danmarks lærerhøjskole og andre højere læreanstalter, men også på specialskoler, og jeg vil mene, at efteruddannelsen også burde kunne finde sted på seminarierne.

Jeg takker ministeren for lovforslaget, som jeg finder vel udformet. Ved udvalgsbehandlingen kan vi måske endda gøre det endnu bedre, og jeg kan på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling i udvalget.

Eva Ree: Det er nu 51 år siden, man forlængede den 1-årige uddannelse for børnehavelærere til en 2-årig uddannelse, og det er 41 år siden, uddannelsen af fritidshjems lærere blev påbegyndt. Da gennemsnitsalderen her i folketinget siges at være 52 år, kan vi jo hver for sig ved henholdsvis at trække fra og lægge til få et godt indtryk af, hvor længe man har klaret sig med en så forholdsvis kortvarig uddannelse inden for disse vigtige pædagogiske områder. Det kan næppe derfor være for tidligt at udvide uddannelserne, og det er da også det, der skal ske ved undervisningsministerens lovforslag. En af de væsentligste ændringer er netop, at uddannelsesperioden forlænges fra 2 til 3 år, i enkelte tilfælde dog kun til 2½ år, afhængigt af hvilken forudgående uddannelse man har. Vi er inden for mit parti positivt stemt over for undervisningsministerens lovforslag, også fordi der er sket en række ændringer med hensyn til både den pædagogiske og psykologiske viden, som gør en udvidelse af uddannelsesperioden påkrævet.

I øvrigt har der længe været ønsket om en forbedret og forlænget undervisning. Man kan godt sige, at der har været taget tilløb flere gange både i 1946, i 1954 og i 1963. Det lovforslag, der nu fremsættes, bygger på en betænkning fra 1966 afgivet af et udvalg, der blev nedsat for 4½ år siden af undervisningsministeriet. Betænkningen fremhæver, at børnehavelærernes viden såvel på det pædagogisk-psykologiske område som på det sociale og familiekundskabsmæssige område må være mere omfattende end tidligere. Samtidig peger man i udvalget på, at de stadig flere opgaver, som børnehave- og fritidspædagoger må

påtage sig, kræver en mere omfattende uddannelse; der tænkes her på de forskellige former for børnehaver og på den almindelige udvikling inden for den forebyggende børneforsorg. Vi ved jo alle sammen i dag, at de børn, der er i børnehaverne, og de unge, der kommer i fritidshjem, ikke blot skal have et sted at være, men at medarbejderne i disse institutioner mere eller mindre kommer til at påvirke børnenes og de unges videre udvikling. Sådan har det været igennem de sidste mange år, sådan vil det formentlig fortsætte, og i takt hermed øges kravet om kendskab til og viden om såvel børne- og ungdomspsykologi og pædagogik som til børne- og ungdomsbeskæftigelse.

Det er derfor meget naturligt, at undervisningsministeren i sit lovforslag lægger vægt på primært at styrke den teoretiske uddannelse, når uddannelsesperioden skal udvides. Det er af samme grund meget forståeligt, at uddannelseskommissionen for det sociale område ønsker, at der åbnes mulighed for et fremtidigt samarbejde mellem børnehave- og fritidspædagogseminarierne og andre socialpædagogiske uddannelser — udviklingen løber hurtigt på disse områder. Dette ønske imødekommes da også ved, at loven foreslås taget op til revision i 1975-76. På det tidspunkt skulle der være gode muligheder for en koordinering af de indvundne erfaringer inden for den nye uddannelse og den nyeste udvikling inden for det socialpædagogiske arbejde. Vi kan fra venstres side tilslutte os revisions tanken, og vi kan tilslutte os lovforslagets generelle linjer.

Det vil måske nok forekomme nogle uforståeligt, at man ifølge lovforslaget ikke stiller krav om bestemte eksaminer for at blive optaget på seminarierne, og at man sætter minimumsalderen for optagelse til 18½ år mod tidligere 19½ år. Men begge forslag forekommer os rimelige og rigtige. Det sidste må vel også ses på baggrund af den påtænkte udvidede undervisningspligt. Optagelsesbetingelserne til seminarierne bliver altså, når loven træder i kraft den 1. august 1970, alene, at ansøgeren er fyldt 18½ år ved uddannelsens begyndelse, at ansøgeren har været beskæftiget i praktisk virksomhed med børn og unge, og at ansøgeren i øvrigt skønnes at have de fornødne